

Algèria, la guerra dels minarets

La batalla d'Alger va fer un tomb, quan al 30 de juny dos màxims líders del Front Islàmic de Salvació (FIS), Abassi Madani i Alí Belhadj, eren detinguts. Juntament amb ells van ingressar a la presó centenars de dirigents i d'activistes del radicalisme islàmic algerià. Era la resposta del poder a les amances de *jihad* o guerra santa que havia formulat el FIS en la seva creixent confrontació amb el règim.

L'ofensiva del FIS en un primer moment va aconseguir el seu objectiu de fer suspendre les eleccions legislatives previstes per al passat 27 de juny i va arrancar al poder la promesa d'eleccions presidencials avançades. Perquè el FIS i els seus líders tenen pressa a pujar al poder i fundar la primera república islàmica integrista del nord d'Àfrica. A més, no volien les eleccions de juny perquè sabien que les perdien i, en llançar la seva ofensiva política, tancaven files en uns moments en què les divisions internes són evidents i creixents.

El partit governamental, el Front d'Alliberament Nacional (FLN), es veu totalment ultrapassat pels esdeveniments i dividit entre els renovadors, partidaris del procés democràtic i de posar fi al sistema de partit únic que els assegura el poder. Aquesta vella guàrdia del FLN

va aliar-se amb el FIS per evitar les eleccions del 27 de juny, perquè si el FIS les hagués perdudes, n'hauria sortit reforçat Chadli, el sector reformista del FLN i el procés democràtic. Ara el vertader home fort d'Algèria és el comandant en cap de les forces armades, general Khàled Nezzar, de 54 anys, diplomata per l'Acadèmia Militar Soviètica de Frunze i per l'Escola Superior de la Guerra, de París. És ell qui domina l'aparell militar. I després dels últims esdeveniments són els militars els que mantenen el control del país i diuen a Chadli què ha de fer. Al mes de juny el general Nezzar ja va advertir els islamistes: "Els militars estan disposats a oposar-se a les actuacions que podrien posar en perill la unitat nacional".

Segons els observadors, el FIS des de la seva arribada al poder municipal, ara fa un any, ha perdut prestigi i partidaris perquè no ha tingut els mitjans per resoldre la difícil situació social i econòmica que grava milions d'algerians. Tampoc no ha desterrat dels ajuntaments ni la ineficàcia, ni l'immobilisme administratiu, ni la corrupció. A conseqüència de tot això s'han aprofundit les divisions internes, hi ha hagut dimissions dels òrgans directius, discrepàncies públiques i atacs a Madani des del Majlis mateix (parlament del FIS format per 75 membres). La decisió de vaga general llançada pels islamistes el 25 de maig per evitar les eleccions legislatives va ser adoptada per Madani i els catorze membres del comitè executiu, però contra l'opinió del Majlis. El dia 30 de maig a causa del fracàs de la vaga, el Majlis invità Madani a renunciar a fer de portaveu del FIS i aquest tractà els membres del Majlis "d'innocents mancats de maduresa política". El 6 de juny el Majlis demanava la fi de la vaga, quan Madani exigeix "mantenir el moviment". Dies després, tres membres de la direcció del FIS qualificaven Madani, per televisió, de "perillós per al



FIS i per als musulmans". Dos van ser exclosos del partit.

Amb el seu cop contra la cúpula més intransigent del FIS, el poder confia que els moderats controlin la direcció del partit islamista i esdevingui possible el diàleg entre el FIS i el govern. Un primer perill de revolta popular no va concretar-se. La protesta dels islamistes va ser dispersa i relativament dèbil. Un altre perill és que Madani i Belhadj empresonats es converteixen en màrtirs i, per tant, siguin més perillosos encara.

El que sembla clar és que Algèria viu hores tenses per causa de l'enfrontament entre els islamistes, que tenen pressa a aconseguir el poder, i els militars, que no pensen deixar-los el pas lliure. Restava per veure quin espai polític tindran els altres partits i què passara amb el procés democratitzador. De moment, domina la violència. Algèria es troba a la corda fluixa i la democràcia es veu assetjada pels tancs, d'un cantó, i pels minarets, d'un altre.

Antoni Reig



ARXIU

L'exèrcit del Líban ocupa ja el sud del país, després d'haver-se imposat a les forces palestines que hi tenien una base permanent d'operacions contra Israel.

La meitat de l'exèrcit libanès ha estat usat en una àmplia operació que ha portat les forces regulars del ministre de defensa Michel Murr fins a la línia de demarcació de les forces israelianes, les quals continuen ocupant una porció del territori libanès. Aquesta és la primera vegada des de l'any 1973 en què els palestins s'enfronten sols contra el govern i l'exèrcit libanès, sense el suport d'alguna de les faccions militars o polítiques de Beirut.



ARXIU

Zhang Boli, un dels activistes estudiantils més perseguits per la policia xinesa després de la revolta de Tian Anmen ha aconseguit escapar del seu país, dos anys després de dirigir el diari que els estudiants editaven durant els dies de la revolta.

Boli ha pogut burlar la vigilància policíaca fugint al nord de la Xina, on va presentar-se com un pagès a la recerca de millors oportunitats. Durant dos anys ha amagat la seua identitat fins que li ha estat possible de sortir de la República Popular Xinesa, amb l'ajuda de diverses persones de l'exterior.